מראי מקומות - יבמות

קכ:

א. והכא בשומא סימן מובהק קא מפלגי
כדאי להביא כאן דברי **המגיד משנה** (גזילה י"ג, ג'), "דע דשלשה מיני סימנים יש, סימנים מובהקים ביותר, כגון נקב שיש בו בצד אות פלוני, וכיוצא בזה. ואלו הסימנין מחזירין עליהם אבדה דבר תורה לדברי הכל, והרי הן כעדים. סימנין חשובין, כגון מדת ארכו וכן משקלו, מחזירין עליהם אבידה, ואלו מח' בגמ' אם הם דאורייתא או דרבנן, ואלו נקראים לפנים סימנין מובהקים בגמ'... ויש סימנין גרועין, כגון סומקי וחיורי, ואין מחזירין עליהם אבידה, וארוך וגוץ וכיוצא בזה כיון שלא אמר מדתן".

ב. גופו דארוך וגוץ
כ' **הנודע ביהודה** (קמא, אה"ע נ"א, ד"ה ונבוא) **דמיירי שהוא ארוך ביותר או גוץ ביותר**, דאין לומר דהכוונה היא סתם ארוך וגוץ כרגיל, דזה ודאי אין התנא צריך לומר דאי"ז סימן.

ג. כליו דחיישינן לשאלה
ע' **באזנים לתורה** (פ' וישב, על הפסוק טרף טורף יוסף), **שהק'** דכיון דחז"ל אמרו דאין מעידים על האדם אע"פ שיש סימן בכליו, משום דחיישינן לשאלה, א"כ איך החליט יעקב על סמך סימני הכתונת דודאי טרף טורף יוסף. ותי' שהכתונת פסים עשה לו אביו לכבוד ולתפארת, ולא הי' משאילה לאחרים, וא"כ שפיר מעידין עליו, דלא חיישינן לשאלה.

ד. והאמר רבב"ח לדידי חזי לי וכו'
הק' **הערוך לנר**, מה הראי' מהא דמגוייד א' מת שכולם או אפי' רובם מתים. ועוד, לכאו' קו' זו ק' על מתני', דאין מעידין על מגוייד, ומה ענין זה לקו' הגמ' מהברייתא, ולמה מפסיק בזה בין תי' אביי לתי' רבא על סתירה בין המשנה ובין הברייתא. וע"ש עוד קו', ולכן פי' דלא כרש"י, דהק' על ת"ק דברייתא דס"ל דמגוייד אין שייך לחיות, דלא רק דגמל זה לא מת, אלא אף לא הפסיק מלנעור, אלמא דחי גמור הוא, וזהו בבהמה, וכ"ש אדם שיש לו מזל. וע"ז תי' הגמ' דההיא כחישא הי', דהיינו ע"י כישוף. ורבא תי' דאף אם לא הי' ע"י כישוף, אבל הי' ע"י סכין מלובנת, דאף הת"ק דרשב"א ס"ל דשייך לחיות אם גיידי' בסכין מלובנת, וחולק רשב"א עליו לענין סכין שאינה מלובנת, דס"ל לרשב"א דאף בזה יכול לחיות.

ה. ראוהו מגויד או צלוב על הצליבה ורמז ואמר כתבו גט לאשתי הרי אלו יכתבו ויתנו
הק' **המחנ"א** (גירושין ג', ט"ו, ד"ה ולפי), **איך שייך לעשות שליח לכתוב וליתן הגט, הרי הוא בעצמו אינו יכול לכתוב וליתן, וא"כ לימא דכל מה דאיהו לא מצי עביד שליח לא מצי משוי. וכ' דלכאו' יש לחלק בפשיטות, דהא שפיר הוא בתורת גיטין, רק דבפועל אינו יכול לעשותו, וא"כ י"ל דשפיר נחשב דאיהו מצי עביד. אלא דהק' ע"ז מהא דמצינו באיזה מקומות דאף זה נקרא איהו לא מצי עביד. אולם ע' בנודע ביהודה** (תניינא, אה"ע ס"ט, ד"ה ומה) **דאמנם כ' כן, דהיכא דרק בפועל אינו יכול לעשותו שפיר נחשב הוא בתורת, ויכול לעשות שליח, וע"ש איך שביאר הגמ' שהביא המחנ"א באו"א.**

ו. שחט בו שנים או רוב שנים, ורמז ואמר כתבו גט לאשתי, הרי אלו יכתבו ויתנו
כ' **הרשב"א בגיטין** (ע:) **דמכאן נראה מוכח דלא כשי' ר' יואל מבונא**, דס"ל דגוסס חשוב כמת, ואע"פ שדעתו מיושבת עליו אינו יכול לגרש, דהא מי שנשחט בו שנים הרי אין לך גוסס גדול מזה, ומ"מ יכול הוא לגרש, וא"כ ודאי בגוסס בעלמא הדין כן.